

Arrest

**nr. 177 931 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 27 november 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belg.

Op 26 mei 2016, met kennisgeving op 2 juni 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/11/2015 werd ingediend door:

Naam: I. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).1969

Geboorteplaats: Agri

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor: - Aanslagbiljet personenbelasting van het Aanslagjaar 2014, Inkomsten jaar 2013.

Echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2013, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige nettoinkomen van de Belgische referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Het bewijs van het inkomen van betrokkene zelf, namelijk de arbeidsovereenkomst, een loonfiche, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen (Arrêt n° 230955 Conseil d'Etat du 23.04.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn).

Om deze reden wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokken dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Per schrijven van 7 oktober 2016 stelt de verwerende partij de Raad ervan in kennis dat de verzoekende partij op 27 juni 2016 een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Belgische partner. Zij werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*)

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting ontkent de verzoekende partij niet dat zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

De Raad stelt dan ook vast dat de rechtstoestand van de verzoekende partij, nu zij door het bestuur in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie, fundamenteel is gewijzigd. Het bestuur heeft de verzoekende partij met de afgifte van dit attest van immatriculatie immers een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker werd ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Dit bevel om het grondgebied te verlaten is immers onverenigbaar met het nadien aan de verzoekende partij toegekende tijdelijke verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Nu het bestreden bevel inmiddels is ingetrokken, rijst de vraag welk nadeel de verzoekende partij nog lijdt bij en welk concreet voordeel zij thans nog kan halen uit een eventuele nietigverklaring ervan. Er kan immers moeilijk worden ingezien welk nadeel nog uitgaat van of welk voordeel kan worden bekomen uit de nietigverklaring van een beslissing die niet langer ingrijpt op de rechtstoestand van de verzoekende partij.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich naar de wijsheid te gedragen als de Raad van mening is dat het bevel impliciet werd ingetrokken door het afleveren van een attest van immatriculatie.

De verwerende partij gaat niet akkoord met de impliciete intrekking van het bevel omdat er een attest van immatriculatie werd afgeleverd. Echter, de Raad kan slechts opmerken dat de afgifte van een attest van immatriculatie de toekenning impliceert van een tijdelijk verblijfsrecht dat onverenigbaar is met het bevel om het grondgebied te verlaten van eerdere datum. De verwerende partij betwist dit ten onrechte (RvS 15 december 2015, nr. 233.255; RvS 10 december 2015, nr. 233.201).

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft.

Het beroep is, bij ontstentenis van het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf (hierna: de bestreden beslissing)

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt:

“1.

Dat in eerste instantie dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de effectieve behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uitte nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke effectieve uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

(...)"

3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot de middelen van de verzoekende partij het volgende op in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Bovendien zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

(...)

Verzoeker betoogt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwezen wordt naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing zou onterecht worden aangegeven dat een behoefteanalyse heeft plaatsgevonden. Bovendien zou verwerende partij zich niet voldoende hebben geïnformeerd bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon en verzoeker niet hebben uitgenodigd bijkomende stukken aangaande de maandelijkse onkosten voor hun huishouden voor te leggen. Hij stelt dat hij bewijzen heeft voorgelegd van de inkomsten die hij uit zijn tewerkstelling ontvangt. Die zouden eveneens in aanmerking moeten worden genomen, nu de Belgische onderdaan erover beschikt. Hij verwijst dienaangaande naar de richtlijn 2003/86/EG en de richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker zou tot slot niet gehoord zijn geweest.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker als bewijs van bestaansmiddelen een aanslagbiljet personenbelasting van het aanslagjaar 2014, inkomstenjaar 2013 voorlegde. Dienaangaande wordt aangegeven dat de voorgelegde gegevens betrekking hebben op het jaar 2013 en bijgevolg onvoldoende recent zijn, wat geenszins betwist wordt door verzoeker. Evenmin wordt betwist dat op basis van de voorgelegde bewijzen verwerende partij geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon en dat bijgevolg niet afdoende beoordeeld kan worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat verwerende partij zou dienen te verwijzen naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, daar voormelde bepaling geen motiveringsplicht inhoudt. Aangaande verzoekers kritiek in verband met de behoefteanalyse, kan worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat met de voorgelegde bewijzen van het inkomen van de referentiepersoon onvoldoende recent zijn en dat met die van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen. Nergens in de bestreden beslissing, wordt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, aangegeven dat een behoefteanalyse heeft plaatsgevonden. De behoefteanalyse die conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen verzoeker en zijn partner nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. (RvV 11 december 2015, nr. 158.207) Verzoeker legde in casu geen stukken voor waaruit de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon blijken. Er werd immers enkel een aanslagbiljet personenbelasting van het aanslagjaar 2014, inkomstenjaar 2013 voorgelegd, wat onvoldoende recent werd bevonden. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofd van verwerende partij tot een behoefteanalyse. (RvV 25 april 2014, nr. 123.063)

Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt:

"2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (RvV, 21 mei 2014 , nr. 124.305; eigen onderlijning)

Daargelaten het gegeven dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt voor verwerende partij om alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen, dient verder te worden herhaald dat er in casu géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende uit te voeren en derhalve evenmin in het kader van die behoefteanalyse bescheiden en inlichtingen diende op te vragen.

(...)

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker de door zijn voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.”

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat de referentiepersoon over inkomsten beschikt, er wordt enkel gesteld dat de gegevens niet recent genoeg zijn om na te gaan wat het juiste netto-inkomen is. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij aan de hand van de raadpleging van de Dolsis-databank heeft nagegaan of de verzoekende partij niet meer tewerkgesteld is bij dezelfde werkgever als deze waarop het aanslagbiljet betrekking heeft.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon het volgende gesteld:

“Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor: - Aanslagbiljet personenbelasting van het Aanslagjaar 2014, Inkomsten jaar 2013.

Echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2013, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige nettoinkomen van de Belgische referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.”

Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toegeeft dat er sprake is van inkomsten van de referentiepersoon. Zij wijst op het aanslagbiljet personenbelasting van het aanslagjaar 2014. De verwerende partij stelt louter dat niet genoeg gegevens voorhanden zijn om de huidige netto-inkomsten te bekijken. Ten onrechte gaat zij daardoor niet over tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Nochtans betwist zij niet dat de referentiepersoon nog tewerkgesteld zou zijn. Minstens bevat het administratief dossier geen elementen die wijzen op een wijziging in de inkomsten van de referentiepersoon.

De verwerende partij gaat er in haar nota verkeerdelijk van uit dat geen bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en geeft aan dat om die reden geen behoefteanalyse diende te gebeuren. Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij hierin niet worden gevolgd. Zij mag weliswaar verlangen dat er recentere gegevens worden voorgelegd maar eens zij vaststelt dat er bestaansmiddelen voorhanden zijn, is zij gehouden een behoefteanalyse te verrichten.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Waar de verwerende partij ter terechtzitting stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de grief aangaande de behoefteanalyse, kan zij niet worden gevolgd, nu het ontbreken van een behoefteanalyse in casu leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing wordt derhalve geacht nooit te hebben bestaan, en de verwerende partij dient een nieuwe beslissing te nemen inzake de aanvraag van 27 november 2015 voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belg. De vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kan de verzoekende partij enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren indien de verwerende partij de aanvraag positief beoordeelt. Zodoende is er sprake van een zeker belang in hoofde van de verzoekende partij. Het feit dat op 27 juni 2016 een nieuwe aanvraag gezinshereniging werd ingediend doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu het louter indienen van laatstgenoemde aanvraag op zich niet impliceert dat de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische partner zal worden toegestaan. Immers is er nog geen definitieve beslissing genomen inzake deze nieuwe aanvraag – hetgeen de verwerende partij ter terechtzitting erkent, waarbij zij slechts opmerkt dat wat de nieuwe aanvraag betreft een beslissing moet worden genomen voor 26 december 2016 – en aldus kan niet met zekerheid gesteld worden dat deze nieuwe aanvraag zal leiden tot de erkenning van een verblijfsrecht zodat niet kan aangenomen worden dat verzoekende partij het belang ontbeert bij onderhavige procedure. De argumentatie van de verwerende partij wordt dan ook verworpen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN